

ԽԱՅԻԿ ԴԱՉՏԵՆՑ

Ռանչպարների Կանչը

21

ԳԵՎՈՐԳ ՉԱՌԻՇԻ ՆՎԵՐԸ

Գարնան մի առավոտ Գևորգ Չաուշը ինձ կանչեց և մի հրացան հանձնելով՝
ասաց.

Այս գեները կտանես Խուր և իմ կողմից կնվիրես նոր Մելիքին, նոր Մելիքը Խուրա
լեռների քրդական աշիրեթապետն էր Ղասաբեկ անունով: Նա ուղղակի
շառավիղն էր Տարոնի երբեմնի ցեղապետ Միրզա բեկի, որի տունը կոչվում էր
նաև Յոթ Թամբեր:

Ղասաբեկը 1905 թվից ի վեր Գևորգ Չաուշի և Հեսու վարդապետի ջանքերով
գաղտնի համակիր էր դարձել հայ ֆիդայիներին և ստանալով «Նոր Մելիք»
անունը, սկսել էր օգնել հայ-քրդական հարաբերությունների ամրապնդմանը:
Գևորգը և Ղասաբեկը ծառանքի փոխանակություն էին կատարել: Մի
հավատարիմ քրդի Ղասաբեկը ուղարկել էր Գևորգ Չաուշի մոտ, իսկ Գևորգը իր
զինվորներից մեկին ուղարկել էր Խուրա Բեկի մոտ որպես թիկնապահ և
բաշ-դուլամ: Ղասաբեկի ուղարկածը քուրդ Հասանոն էր, իսկ Գևորգի
ուղարկածը՝ Սև Ղուկասը: Ղասաբեկը բարեկամներ ուներ Խուրի և Չխուրի
հայկական գյուղերում, նույնպիսի բարեկամներ ուներ Գևորգ Չաուշը քրդական
գյուղերի մեջ: Փոխայցելություններ կատարելիս բաշ-դուլամները իրենց տերերի
առջևից էին գնում, որ ճանապարհներին իրենց վրա հարձակում չլինի:

Ղասմբեկը քուրդ աշիրեթների մեջ թշնամիներ ուներ, որոնց գլխավորը հասնանցի աշիրեթն էր: Մերձենալով և համակիր դառնալով հայ ֆիդայիներին, նա ուզում էր ոչ միայն գորացնել հայ և քուրդ ժողովուրդների բարեկամությունը, այլև ֆիդայիների անունով սարսափի մեջ պահել իր հակառակորդ հասնանցի քրդերին:

Գևորգ Չաուշը հաճախ էր լինում այս բեկի տանը և նրան հրացան ուղարկելով նպատակ ուներ ավելի ամրապնդել հայդուկների կապը այդ ազդեցիկ քրդի հետ:

Թեպետ ինքս կասկածով էի վերաբերվում նոր Մելիքի անկեղծությանը, բայց և այնպես սիրով հանձն առա այդ պաշտոնը, քանի որ ես էլ կողմնակից էի հայ և քուրդ ժողովուրդների բարեկամությանը՝ սուլթանական բռնակալության դեմ միասնաբար գործելու համար: Բացի այդ, դրա մեջ ես տեսնում էի Չաուշի նոր կեցվածքը իմ հանդեպ: Ձիապանից ես դարձել էի սուրհանդակ, հասարակ շալակատարից հասել էի Գևորգ Չաուշի ամենավստահված անձի աստիճանին:

Ոչ մի բան այնքան բաղձա լի չէ հայդուկի համար, որքան զենքը: Միայն քաշ մարդը կիմանա, թե ինչ է նշանակում քաջի զենքը նվեր տանել քաշին:

Հասկանալի է, որ ես միայնակ չէի գնալու, այլ իմ շքախմբով, որոնցից մեկը Շենիքցի Մանուկն էր, իսկ մյուսը՝ Չոլոն:

Ես ճանապարհ ընկա Գևորգ Չաուշի ձին հեծած և հրացանը ձեռքիս, որի փողը փաթաթված էր ճերմակ կտավով:

Առջևից բաշ–դուլամ Հասանոն էր ընթանում, իսկ թիկունքից՝ Մանուկն ու Չոլոն:

Հասանոն քաշ գլխեր ճանապարհները և նրա մեղ հետ լինելը նշան էր, որ Խութա քրդերի մեծավորը մեր բարեկամն է: Մենք գնում էինք սարերի կատարներով, թանձր անտառների ու ժայռերի միջով:

Այդ վայրերով էր Մուսան փախցրել Գյուլիզարին:

Չանգաղբյուրի սարով հասանք Տախտակներ: Ծաղկաշատ սարատափի վրա մի գեղեցիկ պուրակ բացվեց մեր առաջ: Հասանոն ասաց, որ այդ պուրակում

Նոր Մելիքը ամեն գարնան մետաքսե կարմիր վրան է գարկում իր կնոջ համար:

Մեր ոտքերի տակ երևաց Խվներ փոքրիկ գյուղը՝ Ղասաբեկի սպիտակ քյոշկով:
Ոլոր լեռնուղին սարատափից իջնելով մեզ ուղիղ տանում էր դեպի բեկի
ապարանքը:

Լավեց շների հաշոց: Հասանոն սաստեց նրանց և մենք հանդիսավոր երթով
մոտեցանք սպիտակ քյոշկին:

Խութա բեկը որսի էր գնացել և ես իմ շքախմբով հարկադրված էի սպասել նրա
վերադարձին:

Ինձ շատ էին պատմել Ղասաբեկի կնոջ՝ Ջեմիլեի գեղեցկության և խելքի մասին:
Եվ ահա ամուսնու փոխարեն մեզ դիմավորելու եկավ նրա գեղանի տիկինը:
Հասանոն, որ եղել էր այդ ապարանքի բաշ–ղոլամը, հեռվից խոնարհ գլուխ տվեց
իր տիրուհուն:

Իմ վիճակը ծանր էր: Ֆիդայի դառնալուց հետո երկրորդ դեպքն էր, որ ես
ստիպված էի լինում կնոջ հետ խոսել: Բայց այս անգամ ինձ չէին պատժի կնոջ
հետ հանդիպելու համար, քանզի ես հատուկ առաքելությամբ էի եկել և
հարկադրված էի ինձ պահել չափի և պարտականության սահմանների մեջ:
Ջեմիլեն եկավ ղոլամների հետ, դեղին ճիգմեններ հագած, մեջքին արծաթյա
գոտի, պարանոցին մարգարտյա մանյակ և զարդարված սաստիկ: Ջարմանքով
նայեց ինձ և իմ համարձակ կեցվածքին ձիու վրա:

Բարով, տիկին, ասացի: Ես Գևորգ Չաուշի սուրհանդակն եմ, և սրանք իմ խմբի
մարդիկն են: Հավատարիմ Հասանոն մեզ հաշոդ բերեց այստեղ: Ապա
ավելացրի. Մի նայիր մեզ վրա այդպես զարմացած, թեև մեր տեսքը շատ է
սոսկալի, անակնկալ հյուր ենք, սակայն ցանկալի:

Այդ խոսքն ասողը ո՞վ է:

Մի հասարակ դաշաղ, քարափներն ընկած անտիրական մի թռչուն: Եվ արժե՞ր
միթե, որ դու այդպես գուգված–զարդարված ընդառաջ ելնեիր մի կորած հավքի:

Ով էլ լինես դու, բարով ես եկել մեր քոշկը, ասաց Ջենիլեն ձիու գլուխը բռնելով և ուռած կուրծքը դեմ տալով իմ հոգնած երիվարին: Մենք սիրում ենք երկնքի ղշերին և մեր բախտը ֆիդայու ձեռքին է:

Նա մի պահ լռեց, մի քայլ ետ գնաց և ապա շարունակեց. Ինչու՞ ես դու քեզ դաշաղ անվանում, կամ կորած հավք: Ես լավ գիտեմ, որ դունյան (աշխարհը) մի անիվ է և մենք՝ նրա մատները: Մի օր վեր ենք ելնում իբրև բեկ, մյուս օրը տակն ենք իջնում իբրև դաշաղ: Բայց ամենից թանկը անիվի սոնակն է, որի շուրջը վեր ու վար է անում անիվն իր ճաղերով:

Խանու՛մ, ասացի, հիացած նրա խելացի պատասխանով, ճիշտ է, որ մենք նման ենք երկնքի հավքերին, բայց ես մի դժբախտ հավք եմ՝ վերևից վար գլորված:

Դու մի քաջ ֆիդայի ես և ինձ ծանոթ է կյանքիդ պատմությունը: Այս տան մեջ ես շաբաթներով բուժել եմ Սպաղանաց Գալեի թևը և խնամել ու պահել եմ շատ ֆիդայիների: Իսկ Գևորգ Չաուշը՝ այս տան մշտական այցելուն է և գնահատելի բարեկամը:

Ես էլ այդ բարեկամության համար եմ այստեղ եկել, խանու՛մ, անմիջապես վրա բերեցի ես:

Այդ խոսքի վրա տիկինը մոտեցավ և ինձ նվիրեց արծաթյա կոճակներով մի ելեկ:

Ա՛ն այս նվերը Ջենիլեի կողմից, ասաց նա, որ նրա ձեռքով է կարված, իսկ այժմ վայր իջիր ձիուց, և հրամայեց դուրսնանալ, որ ձիու սանձը և ասպանդակները պահեն:

Ների՛ր, խանում, ասացի, որ պահելով այս թանկագին հիշատակը ինձ վրա, չպիտի կարողանամ սակայն ձեր ապարանքը մտնել, մինչև որ համապատասխան փոխհատուցում չբերեմ քեզ և միայն այն ժամանակ իրավունք ունենամ բազմել ձեր կողքին: Իսկ այժմ վերցրու այս հրացանը, որ Գևորգ Չաուշի նվերն է նոր Մելիքին իբրև բարեկամության նշան: Բայց կինը նույնպես ռազմիկ է, և ես իմ քաջ հայդուկապետի գենքը վստահում եմ քաշի ձեռքին՝ իր քաշին հանձնելու:

Նե՛րս մտեք, ասաց Ջենիլեն խոնարհաբար իրենց շենքը ցույց տալով: Սա Գևորգ Չաուշի եղբոր տունն է, իսկ ես Գևորգի քույրն եմ: Խութի և Մոսկանի քրդի և հայի մեջ տարբերություն չկա: Նույնիսկ քրդերը լեզվով հայախոս են: Մեր մեջ մեկը անունով հայ է, մյուսը՝ անունով քուրդ, մեկը՝ խաչապաշտ, մյուսը՝ իսլամ, բայց բոլորն էլ մեկ են և Բռնաշենի վանքը, և Մարութա ս. Աստվածածինը՝ մեր բոլորի ուխտատեղին: Նե՛րս մտեք: Իմ բարի Հասանո, պատվիրակներիդ առաջնորդիր Ղասաբեկի դիվանխանեն:

Ես կռացա, որ գենքը հանձնեմ, բայց այդ միջոցին երկընթով մի հավք անցավ:

Խանումը վերև նայեց:

Չա՛րկ, ասաց Շենիքցի Մանուկը, քաջությունդ ցույց տուր: Տես, հոսընկույր բարձրից դեպի դիմացի ժայռն է թռչում:

Մինչև փորձառու Շենիքցին իր խոսքը կավարտեր, Չոլոն շտապով մի փամփուշտ տվեց ինձ և ես մի դիպուկ հարվածով թռչունը վայր բերեցի երկնքից: Ընկավ ուղիղ Ջենիլեի ոտքերի առաջ, մի քանի քայլաչափ հեռու: Չոլոն վազեց և որսը բերելով տվեց ինձ.

Սա էլ իմ կողմից նվեր ձեզ, ասացի ես և զարկված հավքը հրացանի հետ հանձնեցի քոշկի տիրուհուն:

Այդ միջոցին մի կարճատև փող հնչեց և Խութա բեկը սարից իջնելով, շտապով առաջացավ դեպի իր ապարանքը: Առջևից ընթանում էր բաշ–դոլամ Սև Ղոլկասը, Հասանոյի հետ փոխանակված մեր ֆիդային, իսկ ետևից և կողքերից գալիս էին տասնյակի չափ դոլամներ սպիտակ քոլոզներով և որսով ծանրաբեռ:

Խանումը մոտեցավ և Գևորգ Չաուշի հրացանը հանդիսավորությամբ հանձնեց իր տիրոջը: Նոր Մելիքը համբուրեց զինափողը՝ գլուխը խոնարհելով գենքը բերողի և հանձնողի առաջ:

Գևորգ Չաուշին շատ բարև արա: Նա իմ դեմ շատ կոփմներ է մղել, բայց դա առաջ էր: Մենք այժմ բարեկամներ ենք և նա իմ եղբայրն է, խոսեց բեկը: Մեր ընդհանուր թշնամին սուլթանն է: Սուլթանից բացի ես ունեմ նաև երկու գլխավոր

թշնամի. մեկը հասնանցի աշիրեթն է, որ նստած է Սասնո լեռների վրա, իսկ մյուսը հայդարանցի քրդերն են, որ տիրում են Քոսուրա սարերին: Թող այս գենքը ավելի ամրապնդի դաշինքը իմ և հայ ֆիդայիների միջև ընդդեմ մեր ընդհանուր թշնամու և իմ ոխերիմ աշիրեթների: Ջենիլեն սպանված հավքը ձեռքին լուծյալ ընթացավ դեպի շենքը:

Որսից են գալիս, բայց հաջողակ որսը այստեղ է կա՛տարված, զսպված խորամանկությամբ նկատեց նոր Մելիքը՝ մի կտրուկ հայացք նետելով վրաս և երկար նայելով խանումի ետևից:

Բարեկամի տուն է, մտե՛ք, գոչեց Խութա լեռների տերը՝ ձեռնացույց անելով իր ապարանքի բացված դուռը:

Ուշ է, Խութա բեկ, իմ առաքելությունը ավարտված է և ես պետք է վերադառնամ, բացատրեցի ես և հրաժեշտ առնելով նոր Մելիքից և նրա դուստներից յուրաքանչյուրին մի քանի մանրադրամ պարգև տալով, իմ շքախմբով անհետացա Խութա լեռների մեջ:

Բաշ-դուլամ Սև Ղուկասը բրդյա շալով վիզն ու ականջը փաթաթած, մինչև Բոնաշենի սահմանը ուղեկցեց մեզ և Հասանոյի հետ համբուրվելով՝ վերադարձավ Խվներ:

Հասանոն դարձյալ առջևից էր գնում:

Ճանապարհին Չոլոն հարցրեց.

Դու հավքի՞ն գարկեցիր, թե՞ խանումին:

Երկուսին էլ, վրա բերեց Շենիքցի Մանուկը:

Եվ որովհետև ես այդ հաջող որսը քո տված գնդակով արեցի, Չոլո, ուրեմն քեղ է պատկանում խանումի արծաթե կոճակներով ելելը:

Ու ես Չոլոյին հանձնեցի Ջենիլեի ինձ տված թանկագին պարգևը:

ԳԱՂՏՆԻ ՊՍԱԿ

Շուտով մեծ կոիվ եղավ Ալվատինջ գյուղում և այդ կրովում սպանվեց Մառնկա Պողեն: Ութ վերք էր ստացել: Նրա վրա գտան Գևորգ Չաուշի պայուսակը և կարծեցին, թե սպանվողը Գևորգն է:

Վանքի գինին անուշ էր, բայց առավել թունդ էր Ալվատինջի գինին և ֆիդայիներին խստորեն զգուշացված էր հեռու մնալ այդ գյուղի կարասներից:

Գևորգ Չաուշը ութ զինվորով սարից իջել էր Ալվատինջ: Գյուղապետը հարգել-պատվել էր նրանց և ճամփա դրել: Բայց գինուց ավելի թունդ էր գեղեցիկ հանեն: Գևորգը ճանապարհից ետ էր դարձել և մութով մտել Խանիկի տուն: Խանիկը ութ զինվորին էլ հարբեցրել էր և մեկտեղվել Գեվորգի հետ: Լուսադեմին պարտվել էր գյուղը: Մառնկա Պողեն և յոթ հարբած-քնած զինվորները սպանվել էին, իսկ Գևորգին մի խութեցի հրաշքով ազատել էր, թաքցնելով ցանի ամրոցի մեջ:

Այդպես եղավ այդ կոիվը:

Ալվատինջի կովից հետո Գևորգը դարձավ լուռ ու մտածկոտ: Գալեն և Փեթարա Մանուկը հայդուկապետի վիշտը փարատելու համար նրան տարան դեպի ս. Կարապետի անտառները:

Ինչպես բոլոր ֆիդայիներին, այնպես էլ Գևորգ Չաուշին արգելված էր ամուսնանալ: Սակայն Գևորգին տարիներ առաջ սիրահարված էր Եղստ (Հեղինե) անունով սասունցի մի աղջիկ, որին բռնի ամուսնացրել էին Պճուկ անունով մի երիտասարդի հետ:

Եվ ահա այն օրերին, երբ Գևորգը ս. Կարապետի անտառումն էր, Հեղինեն Սասունից փախչելով եկել էր ս. Հովհաննու վանքը՝ իր քեռի Մկրտիչ վարդապետի մոտ:

Ես այդ ժամանակ գտնվում էի վանքում: Եկել էի վանքի հովիվների հետ պայմանավորվելու, որ մեզ ուտելիք բերեն: Գլխավոր հովիվը Գոմեր գյուղացի էր, Սարգիս անունով: Դռանը կանգնած ես Սարգսին ցույց էի տալիս, թե ինչպես

պետք է այգ ուտելիքը գազանորեն դուրս բերվի իբրև շների առջև թափվող կեր և հասցվի ֆիդայիներին, երբ տեսա, թե ինչպես շտապ քայլերով մի կին մոտեցավ վանքին:

Եղսո՛ւն է, հուշեց Սարգիսը:

Ես իմ երեսը շոռ տվի, որ առիթ չունենամ անծանոթ կնոջ հետ խոսելու: Ինձ ձևացրի ուխտավոր:

Իմ քեռին նե՞րսն է, հարցրեց Հեղին եմ հովվին դիմելով:

Վանքումն է, հայտնեց Սարգիսը: Նկատեցի, թե ինչպես երիտասարդ կինը մի հայացք նետեց ինձ վրա և արագ կոխեց շենքը:

Ուխտի՞ է եկել, հարցրի ես, երբ կինը արդեն ներս էր մտել:

Միրո ուխտի, ավելացրեց գոմերցին՝ տազնապալի նայելով նրա ետևից:

Դու՛րս վանքից, լսվեց հանկարծ Մկրտիչ վարդապետի գայրալից ձայնը: Եվ մենք տեսանք, թե ինչպես վարդապետը այդ կնոջը դուրս էր հրում վանքից:

Քեռի՛, ես ս. Հովհաննու վանքն եմ եկել, որ դու ինձ արժանի դարձնես Գևորգի սիրուն և ոչ թե վռնդես վանքից, ասաց Հեղինեն լալահառաչ չոքելով շենքի վրա, Մկրտիչ վարդապետի առաջ:

Ես քո մագերը կկտրեմ, անամո՛թ:

Ես Գևորգին եմ սիրում, քեռի: Մեր ուխտը վաղուց է կապված:

Իսկ Պճու՞կը. չէ որ գոլ ամուսնացած ես:

Իմ սերը Գևորգն է:

Գևորգի հարսնացուն իր հրացանն է:

Թող բոլոր ֆիդայիներից մեկը հրացանի փոխարեն ինձ սեղմի իր կրծքին, քեռի:

Անպատկա՞ր:

Ես անպատկառ չեմ: Սիրելի մի՞թե մեղք է: Ես եկել եմ վանքից միություն խնդրելու իմ և Գևորգի սիրո համար: Որտե՞ղ ես պահել նրան, քեռի: Բե՛ր Գևորգին ինձ մոտ: Ուզում եմ մի խոսք ասել նրան ու հանգիստ սրտով մեռնել:

Դու հանգիստ սրտով չես մեռնի: Ես քո ծամները կտրել կտամ: Քո լեշը կեր կդարձնեմ շներաց ու ագռավաց: Շուտ վերադարձիր Պճուկի մոտ:

Ինձ Պճուկի մոտ վերադարձ չկա, քեռի: Ես Գևորգին սիրել եմ դեռ այն օրվանից, երբ նա Հալեպից Սասուն եկավ: Նա այս վանքումն է թաքնված. բե՛ր Գևորգին ինձ մոտ:

Այլևս պարզ դարձավ, որ այս ամբողջ պատմությունը կապված էր Գևորգ Չաուշի հետ, այն մարդու, որ ֆիդայական կարգապահության և ուխտի խստագույն պահակն էր, մեր բոլորի հիացմունքի առարկան. մեկը, որ դաժանորեն պատմել էր իր հորեղբորը և նույնիսկ մի անժանոթ կնոջ հետ պատահաբար խոսելուս համար չարաչար ծեծի էր ենթարկել ինձ խորհրդավոր Հրայրի գավազանով: Մի՞թե այդպիսի ֆիդային կարող է այդքան գաղտնիքներ թաքցնել իր սրտում: Չէ որ ծերունի Մակարը նրան ս. Հովհաննու սոսիների պուրակն է բերել, որ հեռացնի Մշո դաշտի չարաշուք վայրերից, ուր տեղի էր ունեցել Ալվառինջի կոիվը: Արդյոք Գևորգ Չաուշը չի չարաշահել Մակարի ազնվությունը և Սիմ լեռան կողերը մագլցելով նպատակ չի՞ ունեցել Հեղինեի հետ հանդիպելու:

Իմ գլխով նաև ուրիշ մտքեր էին անցնում. գուցե թշնամին կնոջ միջոցով ուզում էր կործանե՞լ Գևորգ Չաուշին: Շենքին կառչածը մի չարաղետ նետ էր, որ կնոջ կերպարանք առած եկել էր Գևորգի սիրտը շանթելու, անդունդ գլորելով քաջարի հայդուկապետին:

Հեղին եմ վերջին անգամ չոքեց Մկրտիչ վարդապետի առաջ:

Քո ոտքը պազեմ, քեռի, մի՛ կործանիր իմ և Գևորգի սերը: Թո՞ղ ս. Հովհաննու վանքը ինձ և Գևորգին իրար շողկապի և թող այս տաճարը սիրո և ուխտի տուն

դառնա մեր սրտերի համար:

Այնքան թախանձագին էր խնդում Հեղինեն, որ վանահայրը հետևյալ երկտողը գրեց Գևորգ Չաուշին. «Եղսոն խայտառակեց քո անունը: Ընկել է վանքի ոտքը և քո սերն է խնդրում: Ինչպե՞ս վարվեմ այս անպատկառի հետ»:

Նամակը տարավ Գոմերի Սարգիսը և նույն օրը բերեց Գևորգի պատասխանը, «Վարվեք ինչպես կուգեք, ես պսակված եմ հրացանիս հետ»:

Բանբերը հագիվ էր նամակը վարդապետին հանձնել, երբ երկու քրտնած ձիավոր կանգ առան վանքի առաջ:

Մեկը Գալեն էր, մյուսը՝ Փեթարա Մանուկը:

Հայր սուրբ, թամբերից վայր թռնելով ասացին նրանք, Գևորգը քիչ առաջ մեզ ծառերի տակ քաշելով, Ստեփանոս վարդապետի ներկայությամբ ասաց, «Եղսոն թող մեռնի ս. Հովհաննու վանքի մեջ իր քեռու ձեռքով, իսկ ինձ թաղեցեք ս. Կարապետի մեջ՝ ձեր ձեռքով»:

Տարե՛ք, ձեզ եմ հանձնում դժբախտ Եղսոյին, ասաց Մկրտիչ վարդապետը, հաստատապես համոզված, որ այդ երկուսը եկել էին Հեղինեին սպանելու:

Ու չորեք Հեղինեն Գալեի ու Փեթարա Մանուկի առաջ.

Գիտեմ, դուք իմ հոգեառն եք ու եկել եք ինձ սպանելու, բայց սպանելուց առաջ իմ միակ փափագն է տեսնել Գևորգին:

Ես քո ախպերն եմ, և քո փափագը կկատարվի, ասաց Փեթարա Մանուկը և Հեղինեին իր երիվարին նստեցնելով՝ Գալեի հետ շտապեց դեպի ս. Կարապետի կողմերը:

Հեղինեին տանում էին անտառի մեջ սպանելու որպես անառակ կնոջ, որ հանդգնել էր արատավորելու թե՛ վանքը և թե՛ մեր հայդուկապետի ու բոլոր ֆիդայիների պատիվը: Վանահայր Մկրտիչը պատվիրեց Գոմերու Սարգսին հետևելու, թե որտեղ են սպանելու իր քրոջ աղջկան և մի գերեզման

պատրաստելու նրա համար վանքի մոտակայքում: Ես էլ այն կարծիքին էի, որ այդ կինը ողջ չէր պրծնելու Գալեի ու Փեթարա Մանուկի ձեռքից: Նա ինձ երևում էր իսկապես գեղեցիկ կնոջ երևույթ առած մի շեյթան, որ եկել էր սուլթանի հրամանը կատարելու՝ հարվածի առաջին թիրախը դարձնելով ֆիդայիների գլխավորին: Ուստի արդար էի գտնում, որ նա դաժանորեն պատժվի: Սակայն մեծ եղավ իմ զարմանքը, երբ Սարգսի հետ ս. Կարապետի անտառին հասնելով, ես ականատես եղա հետևյալ տեսարանին, գիշերվա մթության մեջ, լուսնի ազոտ լույսի տակ, գլուխ–գլխի կանգնած էին Գևորգ Չաուշը և Հեղինեն: Հեղինեի հասակը մի քիչ կարճ էր և ոտքի տակ մի կոճղ էր դրված: Նրանց առաջ կանգնած էր Ստեփանոս վարդապետը՝ գիրքը ձեռքին: Ետևից բարձրացած էր մի փոքրիկ խաչ, իսկ խաչի վերևից՝ մի մերկացած սուր: Խաչ բռնողը Գալեն էր, սուր պահողը՝ Փեթարա Մանուկը: Մեկը կնքահայր էր, իսկ մյուսը՝ հարսնեղբայր:

Անմեղ արյան մեջ չմտնենք, դու սրանց պսակիր, հայր սուրբ, ես պատասխանատու եմ ազգի առաջ, հնչեց Գալեի ձայնը:

Ես նույնպես, ավելացրեց Փեթարա Մանուկը: Շտապիր, հայր սուրբ:

Ստեփանոս վարդապետը, որ լուռ էր, զգաստացավ կարծես և կատարեց պսակի ծեսը կամաց երգելով «Առեալ զձեռն Եւայի և տուեալ ի ձեռն Ադամայ»: Այդ երգից հետո վարդապետի հրամանով, քավոր Գալեն խաչը ետ քաշեց: Փեթարա Մանուկը սիրով բաժանեց Գևորգ Չաուշի և Հեղինեի գլուխները և ապա, ձեռքերը իրարից անջատելով, սուրը նրանց արանքով դանդաղ իջեցրեց մինչև գետին:

Մի ուրիշ մարդ էլ ներկա էր անտառում այդ անսովոր ծեսին: Նա հեռավոր մի ծառի տակ առանձին կանգնած՝ հուզված ծխում էր և ծուխը օղակ-օղակ փչում դեպի լուսին:

Այդ մարդը ծերունի Մակարն էր:

Ես և Գոմերի Սարգիսը անաղմուկ մոտենալով կանգնեցինք նրա կողքին:

ՎՏԱՆԳԱՎՈՐ ՀԱՅԴՈՒԿԸ

Մակարը Վանքի կովից հետո սկսել էր լռելյայն, իսկ երբեմն էլ բացահայտ ընթրատանալ Գևորգ Չաուշի դեմ: Մակարը դժգոհում էր, որ Գևորգը անզգույշ է, հաճախ ձիով է շրջում, մինչդեռ ֆիդային պետք է ոտքով շրջի անվտանգ մնալու համար: Տրտնջում էր, որ նա շատ է վստահում քուրդ բեկերին, գիշերները համարձակ մտնում է նրանց քյոշկերը, երգիչներ է ուղարկում նրանց երգով հեղաշրջելու և նույնիսկ նվերներ է բաժանում ոմանց: Եվ այդ բոլորը անում է հակառակ քրդական բեկերի բազմաթիվ դրոժումների: «Օձի ձվից եզնիկ չի ծնվի» քարոզում էր Մակարը:

Խիստ հանդուգն, դատապարտելի քայլ էր համարում նաև Գևորգի անզգույշ մուտքը Ֆարխինի օսման սպաների գաղտնի ժողովին:

Ալվառինջի ձախորդ կռիվը և Գևորգ Չաուշի անսպասելի ամուսնությունը ս. Կարապետի անտառում բոլորովին խախտել էին Մակարի հավատքը իրենց մեծավորի հանդեպ: Հայդուկները ժամանակին դատապարտել էին Սերոբ Աղբյուրին Սոսեի համար: Գևորգը գնդակահարել էր իր ֆիզայի հորեղբորը կին փախցնելու մեղադրանքով և այժմ այդ նույն Գևորգը, խախտելով ֆիդայական ուխտը՝ շտապեց ամուսնանալ, երբ Հայաստանը դեռ ազատագրված չէր: Ինչը որ մեղք և մարտական տկարություն էր նկատվել Նեմրուծի հայդուկապետի համար՝ թույլատրելի՞ էր միթե Գևորգ Չաուշին:

Քաջարի հայդուկն իր օրերը գլխավորապես անց էր կացնում Գոմերի, Կարմիր Ծառի և ս. Հովհաննու անտառների մեջ: Իր ֆիդայիներից մեկ-երկուսը նկատել էին, թե ինչպես իրենց հայդուկապետը սարից իջնելով դարձյալ գաղտնի այցելում էր Ալվառինջ՝ կարասների թունդ գինով և գեղեցկուհի Խանիկով արբենալու:

Մի կնոջ անուն էլ հիշատակվեց՝ Կաքավ: Մի ուրիշ լուրջ մեղադրանք էլ կար: Սպաղանաց Մակարը Տալվորիկի հին տոհմից սերված լինելով, Մասունը համարում էր հայ ազգի հոգին, իսկ Տալվորիկը՝ Մասնա հոգին: Նա այն ֆիդայիներից էր, որ հույսը դնում էր սեփական բազկի վրա և կողմնակից էր, որ հայոց փրկության գենքը շինվի Մասունում հայ դարբինների ձեռքով, և ոչ թե

բերվի Դամասկոսից կամ մեկ ուրիշ երկրից: Մակարը Մարավկաների երկիր էր անվանում արևելյան Հայաստանը՝ Կարսը, Գյումրին, Երևանը, բացառությամբ Ղարաբաղի և Ջանգեզուրի:

Սասնո տոհմիկ իշխանը կամենում էր իր ձեռքը վերցնել ֆիդայիների ղեկավարությունը և ինքը իշխել նրանք վրա: Եվ նա ուներ կողմնակիցներ թե ժողովրդի և թե ֆիդայիների մեջ: Սասնո բոլոր ազդեցիկ իշխանները նրա կողմն էին: Նրան համակիր ֆիդայիները թեև փաքրաթիվ էին, բայց բոլորն էլ ընտիր: Այդ խմբի մեղ էին Գալեն, Փեթարա Մանուկը, Փեթարա Ախոն, Լաճկանցի Արթինը, Չոլոն, Մորուք Կարապետը և Շենիքցի Մանուկը:

Այդ ֆիդայիները Մակարի ղեկավարությամբ այլևս չէին ենթարկվում Չաուշի հրամաններին: Շշուկներ էին տարածվել, որ Գալեն և Փեթարա Մանուկը փոխանակ Հեղինեին սպանելու, դիտմամբ շտապեցրել էին նրա և Գևորգ Չաուշի ամուսնությունը, կամենալով վերջնականապես ջախջախել իրենց հայդուկապետին և ղեկավարությունը իշխան Մակարին հանձնել:

Դրությունը լուրջ էր: Լուրջ էր նաև իմ վիճակը: Չէ որ ես էի Նեմրութի Փոթորիկների միջով գնալ բերել «Մարավկաների երկրից», Մշեցի Տիգրանի հետ հասնելով մինչև Կարս և Ալեքսանդրապոլ: Եվ այդ ամենը եղել էր Գևորգ Չաուշի հրամանով: Մակարի կշտամբանքը մասամբ իմ դեմ էր ուղղված, թեև նա ինձ սիրում էր, որովհետև բոլորովին պատանի ես նետվել էի ֆիդայական շարժման մեջ՝ անկեղծորեն կամենալով ծառայել Հայաստանի ազատագրության դատին:

Եվ ահա մի օր, երբ բոլորս հավաքված էինք անտառում՝ երևաց Քարայրը, ամբողջապես կերպարանափոխված: Ոչ տիկ կար շալակին, ոչ էլ աղքատիկ դերվիշի երևույթ ուներ:

Հագած էր ֆիդայական գորշագույն զգեստ և ձեռքին գնալ կար:

Արաբոյի հին գինվորներից մեկի՝ հայդուկապետ Գևորգ Չաուշի դեմ խռովություն էր կազմակերպված: Նա եկել էր պատմելու պառակտիչներին և վերականգնելու խախտված միությունը:

Իսկ ո՞վ էր պառակտիչների գլխավորը Սպաղանաց իշխանը: Բոլոր ֆիդայիները գլուխկախ լուռ կանգնած էին կաղնիների տակ: Միայն Չոլուն էր բացակա: Ու բոլորիս հա՛մար անհավատալի էր, թե կգտնվի մեկը, որ կհամարձակվի Մակարի դեմ վճիռ արձակելու:

Եվ Քարայրը որոշեց գինաթափ անել Սպաղանաց իշխանին:

Թե դու Մակարն ես Սպաղանաց, որ քսան տարուց ավելի գենք է շալակած, եթե դու նախանձախնդիր ես ֆիդայու պատվին ու կարգապահությանը, ապա, իբրև օրինակ, քո իսկ ձեռքով պիտի պատժվես, ուստի քանդիր գենքերդ և նետիր ցած, ասաց Քարայրը սպառնական դիմելով Սասնո իշխանին:

Մակարը ապառաժի պես կանգնած էր Գալեի կողքին, ավեհեր խոշոր գլխով, աչքերը արյուն լցված, շրթունքները դեղնած, բեղերը խառնված իրար: Նա լուռ էր, շփոթված:

Դու, Սպաղանաց տեր, շարունակեց Քարայրը, վրտանգավոր հայդուկ ես այժմ մեզ համար: Քո թիկունքին կանգնած են տավորիկցի մի քանի իշխաններ, իսկ Գևորգ Չաուշի կողքին՝ ամբողջ Տարոնը և բովանդակ Հայաստանը: Ի՞նչ Մարալկաների երկրի մասին է խոսքը: Չկա Մարալկաների երկիր: Կա մեկ Հայաստան և մեկ ժողովուրդ: Բոլորս պետք է մեր կալի մեջ կշկշանք և բունկալի մեջ հավկիթ ածենք: Ես էլ, Գևորգ Չաուշն էլ և մեր ֆիդայիներից ոմանք մի քանի անգամ եղել ենք քո ասած Մարալկաների երկրում, բայց մեր հիմնական բունկալը Հայաստան աշխարհն է և երբեք մեր ձուն օտար բնի մեջ չի ընկել: Իհարկե, ամեն գյուղիմեջ էլ լինում են անպիտան հավեր, որոնք իրենց ձուն երբեմն հարևանի կամ օտար բունկալի մեջ են դնում, բայց այդպիսի հավերին տանտիկիները շուտ են փետրաթափ անում և իջեցնում թոնիր: Ինքդ գյուղացի ես և գիտես, թե այդ ինչպես է լինում: Հայտնում են քեզ, որ մենք ոչ մի բարեկամ ժողովրդի թշնամի չենք և պետք է միասնաբար ձրգտենք մեր երկիրը ազատագրելու սուրբանական բռնակալությունից և մեր արժանի տեղը գրավելու ազգերի ապագա աշխատավորական ընտանիքում: Դու քո տեղայնական վրտանգավոր քարոզով ջլատում ես մեր պայքարը այդ վեհ նպատակի իրագործման ճանապարհին: Մի դարբին Համգե չի կարող մեզ ապահովել գենքով: Ուստի ուզենք թե չուզենք՝ մենք պետք է դիմենք Դամասկոսին կամ

Մարավականների երկրին: Ինչ վերաբերում է Գևորգի ամուսնությանը, ապա այդ մեղքը մի մեծ սև բիծ դնելով նրա վրա, երբեք պատճառ չէ, որ դու ազատվես պատասխանատվությունից: Նորից եմ կրկնում. քանդիր զենքերդ, եթե ֆիդայական երդումը սուրբ է քեղ համար:

Մակարը անձայն ձեռքերը տարավ դեպի կողքը, քանդեց իր ատրճանակը, սպիտակաբուռ խանչալը, մոսին հրացանը, խաչկապ փամփշտակալները, որ տասնյակ տարիներ պատվով կրել էր իր վրա և հանդիմանական խոժոռ նայվածքով անջատվելով խմբից, համբուրեց ու թափեց Գևորգ Չաուշի և Քարայրի առաջ:

Ջինաթափվելը ամենաժանր պատիժն է ֆիդայու համար: Եվ մենք զսպված կարեկցությամբ նայեցինք մեր ավագագույն ընկերոջը, որ մերկացած էր զենքերից: Նայում էինք լայն ուսերով և խոշոր բեղերով Սպաղանցի այդ քաջ զինվորին, որ գլուխը կախ և անզեն կանգնած էր մեր առաջ:

Քարայրը հրամայեց զինաթափ անել նաև Մակարի կողմնակիցներ Լաճկանցի Արթինին, Գալեին և Շենիքցի Մանուկին: Առաջին երկուսը իրենք իրենց զինաթափ եղան, իսկ Շենիքցի Մանուկը դիմադրեց՝ վագրի պես ամուր գրկելով հրացանը. «Զենքս չըմ իտա: Գնդակ մը տուր իտա ճակտին, դու իմ պատվի հետ հորի կխաղաս», աղերսեց նա դիմելով Քարայրին:

Սպաղանաց Մակարը լուռ նայեց Մանուկին, ծանր քայլերով մոտեցավ սասունցուն, խլեց նրա հրացանը, խզակոթով մի հարված իջեցրեց ընկերոջ թիկունքին և բարկությամբ շարտեց իր թափած զենքերի վրա:

Քարայրը կարգադրեց ինձ և Արտոնքա Ջնդոյին գիշերով գնալ Շենիք գյուղը և զինաթափ անել նաև Չոլոյին, որ վիրավոր պառկած էր այնտեղ:

Մի ոտնաձայն լսվեց և խոշոր տրեխներով մի հսկա տրդամարդ Գևորգ Չաուշի մոտով անցնելով, շարժվեց դեպի անտառ: Մոտեցավ իր պես մի հսկա կաղնու, կիսաթեք հենվեց նրան՝ ծերացած գլուխը դանդաղ իջեցնելով կրծքի վրա:

Սպաղանաց Մակարն էր: Նա հոնգուր–հոնգուր արտասվում էր՝ տառապագին տանջվելով իր մերկության և մենության մեջ: Ամենքս էլ հուզված էինք և վշտից մեր աչքերը հառել էինք վար:

Խռոված էր Գևորգ Չաուշի հոգին: Նա մոտեցավ ծերունի Մակարին և նրա վզից կախվելով՝ չոքեց նրա առաջ.

Ջարկ ինձ, հանգստացիր, քեռի Մակար: Ֆիդայու օրենք է: Ես էլ մեղք եմ գործել և աստված ինձ չի ների: Բայց գենքի մեղքը սիրո մեղքից ծանր է:

Օ՛, ձգուկ, ձգուկ, Մարաթուկ քեզ հետ, պոռթկաց տալվորիկցի ծերունին՝ Գևորգի գլուխը առնելով թևերի մեջ:

Սասունցի էին երկուսն էլ, և այդպես իրար պլուված, տղու պես լուռ արտասվեցին կաղնու տակ:

Ուղիղ մեկ ամիս Սպաղանաց Մակարը մնաց առանց գենքի: Նա իր ընկերներով պատժվել էր ֆիդայական կարգապահությունը խախտելու և իրենց հայդուկապետի դեմ ըմբոստանալու համար: